

er, som siger, at den kender den, og midt i den farligste Krisetid fremkommer med saadanne Love, som den højtærede Forsvarsminister den Gang forelagde?

Ja, den højtærede Finansminister har ét særligt Ansvar, thi han nøjedes end ikke med at forelægge Forsvarslovene i den Skikkelse, som Forsvarskommissionens Flertal havde fremsat dem i, og som langt fra var saa dyr som den, hvori han forelagde dem, og langt fra saa dyr, som den, vi havnede i. Og han fulgte ikke de Aftaler, han havde med sit Parti, men forelagde andre Love end dem, han havde lovet Partiet at forelægge. Jeg tror, at Forelæggelsen af disse Love, den ekstraordinære Form, den højtærede Finansminister, den daværende Forsvarsminister, gav dem, meget har bidraget til, at Forsvarsforliget blev saa dyrt, som det blev. At man ogsaa fra anden Side stiledede hen mod et Forsvarsforlig, er klart, men jeg tror, at hvis den højtærede Forsvarsminister ikke havde skruet Fordringerne saa mægtigt i Vejret, som han gjorde, og ført helt nye Stridsspørgsmaal frem, vilde Forsvarsforliget ikke være bleven saa dyrt, som det blev. Det er den højtærede Finansministers særlige Ansvar i denne Sag.

Mens den daværende Forsvarsminister her forelagde disse Love, gjaldt det om at give Rigsdagen Indtrykket af, at vi sad forholdsvis godt i det. Og gennemgaar man nu alle Finanslovdebatterne i det Aar, vil man se med ligefrem Forfærdelse, hvad det er, der er sagt om Tilstanden, og om, hvor lyst det i Grunden saa ud. Mindst kan man selvfølgelig bebrejde de enkelte Medlemmer af Folketinget, at de talte om denne Sag paavirkede af Udtalelser fra Regeringsboret, særlig fra Finansministeren, men jeg maa dog have Lov til at nævne, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) ved tredje Behandling den 5te Marts 1909 sagde: „Der er vel heller ingen Tvivl om, at det endelige Regnskab for den Finanslov, vi nu staa i Begreb med at vedtage, vil blive adskillig gunstigere, end det tegner til paa dette Forslag“. Det tegnede til et Underskud paa 7 Mill., og det blev et Underskud paa 51 Mill. Saa forhaabningsfuldt saa det ærede Medlem den Gang paa Situationen. Han mente, at den vilde blive adskilligt gunstigere, end det tegnede til. Det var paavirket af Udtalelser fra Regeringen, at det ærede Medlem fremsatte disse Udtalelser. Jeg mener, at det i Virkeligheden meget lidt kan lægges det ærede Medlem til Last, at han har frem-

sat saa forhaabningsfulde Udtalelser paa saa løst et Grundlag, naar han havde Regeringens Udtalelser bag sig, men hvad skal man sige om de ledende Mænd? Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkred (K. M. Klausen) havde talt om, at Finansloven vilde ende med et Underskud, og nævnede et Beløb og tilføjede saa: Det bliver vel meget værre endnu. Dertil sagde saa den daværende Finansminister Brun, efter først at have søgt at komme bort fra sine Udtalelser ved Tillægsbevillingsloven, som jeg før nævnede: „Jeg tror ikke, der er Grund til at se særlig mørkt paa Fremtiden, saaledes som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds gjorde. . . . den nedadgaaende Bevægelse . . . er saaledes i Færd med at tabe sig. Dens Virkninger ville formodentlig spores paa denne Finanslov“ — det er den med de 51 Millioner Kroners Underskud — „men sikkert ikke i saa høj Grad, som det ærede Medlem antager“.

Da Forslaget om Formue- og Indtægtskatten saa den 1. April blev forelagt, var der Spørgsmaal om, hvorvidt Staten havde Brug for disse Penge. Da udtalte Finansminister Brun sig saa optimistisk: „Det Indtægtsbeløb, der udkræves ud over de Indtægter, Staten nu har til sin Raadighed, maa anslaaes til ca. 3 Mill. Kr. aarlig“, nemlig selve Indkomstskattens Beløb. Og til denne Tankegang vende flere Medlemmer tilbage, da man i Sommersamlingen behandler Indkomstskatten. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) nævnede den Gang nogle Ord, som vise, hvor optimistisk han saa paa Tilstanden. Det ærede Medlem sagde: „Hvorvidt det bliver nødvendigt at gaa til Statslaan dertil“ — til Militærudgifterne — „og saa amortisere Statslaanet, eller man efterhaanden kan afholde Udgiften af de Penge, der komme ind, skal jeg ikke omtale ved denne Lejlighed.“ Det ærede Medlem mente altsaa virkelig, foranlediget ved de Udtalelser, der vare komne fra Regeringen, at man kunde tænke sig, at vi af vore ordinære Indtægter skulde kunne afholde Udgifterne til de ekstraordinære Forsvarsbevillinger. Overfor et Spørgsmaal fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) om Nødvendigheden af at udskrive Skatter for at afholde Udgifter til Statsforordninger svarede den daværende Finansminister: „Hertil skal jeg sige, at det er ikke nødvendigt i og for sig“, men det var derimod et Retfærdighedskrav, at der forelagdes denne Indkomstskat til Forsvars-